Ч. 139. Пятниця 22 червня (5 липня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Соймъ краєвий.

Вчерашне засїданє розпочало ся о год. $10^1/_2$ при дуже малій участи послів. Секретарі відчитали спис внесених петиций і інтерпеляций. Пос. Дворский підперав петицию м. Перемишля в справі будови шпиталю, котру передано комісиї санітарній. Опісля відповів комісар правительственний на інтерпеляцию пос. Роттера в справі арештованя в часї виборів пос. Вуйцїка в Величцї і ред. Реваковича в Старім Самборі. Комісар розповів, що ведено там велику аґітацию за Вуйцїком, і то так в льокалях публичних як і під голим небом, так що староста, побоюючись заколотів, завізвав пос. Вуйцїка до себе і запросив єго задержати ся в єго канцелярії аж до скінченя голосованя. Вуйцїк отворив собі опісля вікно і з будинку староства промавляв до виборців; тодї велїв староста вікно замкнути, а перед вікном поставив жандарма. Не було то отже арештованє; але що зарядженє староства не було достаточно оправдане, одержав староста остру наґану, а рівночасно загрожено єму, що на случай повтореня такої неправильности буде острійше покараний. Що-до редактора Ревавовича, то сей приїхав до Старого Самбора в день виборів з V. курий, аби, як сам сказав, допильнувати виборів і приготовити справозданє для свого дневника, та привіз з собою цїлу пачку аґітацийних відозв. Настрій виборців не був користний для сторонництва людового; отже положенє ред. Ревавовича було дуже небезпечне. Тож, коли ред. Ревакович зголосив ся сам до староства з повідомленєм о своїм приїздї, староста, побоюючись о єго безпеченьство, попросив єго, щоби задержав ся через час виборів в льокали староства, бо боїть ся, аби єму не стало ся що злого. Довго єго там не тримали, бо п. Ревакович коло 6 год. вже від'їхав. Хотяй обави старости були оправдані, завинив він о стілько, що не поспитав п. Ревавовича, чи не хотїв зараз від'їхати; придержанє єго в старостві не було під взглядом правним досить ясне, і тому старості зроблено докір за єго поведенє. — На інтерпеляцию пос. Войт. Дїдушицкого, що староста в Бялій, отвираючи засїданє тамошного видїлу повітового, промавляв по нїмецки і по польски, заявив комісар правительственний, що в склад членів видїлу повітового в Бялій входить більша часть Нїмців, котрі не знають польскої мови, длятого наради веде ся в обох язиках. Староста завинив о стілько, що найперше промовив по нїмецки, а опісля по польски, а повинен був зробити противно. Президия намістництва видала старості відповідне поученє, і щось подібного в будучности не повторить ся. — До голосу зголосив ся пос. Романович і просив о отворенє дискусиї над відповідию комісаря правительственного; але Маршалок, покликуючись на цїсарске розпорядженє з 1875 р. заявив, що не може допустити до дискусиї, хиба палата инакше рішить. Тогди попросив ще раз о голос пос. Романович і заявив, що вносить в тій справі самостійне внесенє; буде оно реґулямiново трактоване. Приступлено до порядку дневного. — Пос. др. Олесницкий підперав своє внесенє о скоре полагодженє протестів против виборів до громад, частійшої люстрациї громад і побільшеня етату урядників краєвого видїлу. Внесенє відіслано до видїлу краєвого яко комісиї. З черги мотивував пос. Йордан внесенє своє о підвисшенє платнї членам Видїлу краєвого. Сойм ухвалив недавно підвисшенє платнї для урядників видїлу краєвого, тож треба памятати і о членах краєвого видїлу. Домагає ся отже для них річної платнї 6000 зр., але за те не вільно буде членам видїлу краєвого занимати инших посад, і пр. вести канцелярию адвокатску, бути членом дирекциї банку і т. п. — Внесенє відіслано до комісиї буджетової з завізванем, аби здала справу на однім з найблизших засїдань.

Дальше поставив п. Окуневский внесенє, аби Видїл краєвий вистарав ся в міністерстві зелїзниць для соймових послів о право їзди на всїх державних зелїзницях поспішними поїздами за оплатою 100 К. Бесїдник підносить, що намірена будова каналів, реґуляциї рік від західних границь краю аж по Бистрицю, нові зелїзницї і т. д. вимагають від совістного посла, аби не обмежував ся лише на свій виборчий округ, але аби займив ся цїлим краєм. А не всї посли так богаті, аби могли покривати ті видатки з власної кишенї. Внесенє передано Видїлови краєвому. — З черги ухвалено удїлити 2000 К. запомоги погорільцям в Сокали і 4500 К. кільком громадам ліского повіта навіщеним градом. — Дальше принято кілька справоздань Видїлу краєвого, між ними спра-

---

13)

НОВОМОДНІ ЖЕНЩИНИ.

(З анґлійского.)

(Дальше.)

Віллєм Льонґворт був дуже вражливий на красу женщин. Все одно, чи він носив свій монокль в оцї, чи той висїв єму при камизельцї на тоненькім золотім ланцушку, — скоро лиш побачив хорошу дївчину, то зараз придивив ся їй добре. Одна із служниць в домі єго стрийка відправила ся нараз „без ніякої причини“, як то було написано в єї сьвідоцтві, а на єї місце приймили другу, котра була так хороша, що доброму Віллємови, коли єї перший раз побачив, аж монокль випав з ока, і він лиш випулив на ню очи, так їй дуже придивляв ся. Раз, чи два рази вже єї був зачепив, але дївчина, що так само була скромна та несьміліва як і хороша, не відповіла єму нїчого. Ті прикмети ще збільшили єї повабність в очах „панича“, котрий в душі хвалив ґуст своєї первої сестри, котра приймила так хорошу дївчину для удержуваня порядку в єго компатї.

А треба знати, що Віллєм мав в двірку комнату, що була ніби то єго помешканєм, ніби „бюром“, котра служила єму до того, щоби він зрана аж дуже пізно виїзджав до міста, а тогди називало ся, що він „працював цїлими годинами в своїй комнатї“ або вечером перед тим „до пізної ночи читав фахово наукові книжки“.

Він наказав новій служницї, щобы она удержувала чистенько єго комнату а особливо обходила ся осторожно з єго книжками і паперами. Дївчина, зі спущеними в долину очима, відповіла тихим голосом, що буде старати ся, і від тої пори пан Віллєм мав в своїй комнатї як найбільший порядок.

Одного дня рано, коли він собі по снїданку закурив добре циґаро, дївчина отворила осторожно двері; але ледви що добачила Віллєма, як змішала ся і почервонїла ся, і завернула ся назад. Але Віллєм схопив ся, поклав циґаро на бік, і сказав:

— Ходїть сюди, я хотїв як-раз на Вас задзвонити.

Дївчина станула в дверох, держажачи за клямку.

— Я хотїв як-раз задзвонити, а то Ви й самі прийшли.... що то хотїв ще Вас спитати ся.... ага, як Вам на імя?

— Зузя, прошу пана — відповіла дївчина скромненько.

— Ах, Зузя! Замкнїть же двері на хвильку, Зузю.

— Зузя замкнула, але зробила то якось пиняво.

— Ну, Зузю — сказав Віллєм, впавши в добрий гумор — здає ся, що я не перший, котрий Вам каже, що з Вас хороша дївчина.

— О, прошу пана, — сказала дївчина тихим голосом, і цїла почервонїла ся, та спустила очи в долину.

— Так Зузю, а Ви ще в такім порядку удержуєте мою комнату, що я Вам за то мушу подякувати — говорив Віллєм дальше, і виймив золоту монету з своєї кишенї.

— Нате, красавичко, то за Ваші труди.

— О, пане, менї годї брати від Вас за то гроші — відповіла дївчина, відступаючись; — дійстно не можу.

— Не робіть дурницї — сказав Віллєм — а може за мало?

— О, аж за надто богато. Міс Льонґворт платить менї досить за мою роботу, а то лиш мій обовязок держати Вашу комнату в порядку.

— То правда, Зузю, але ми не завсїгди сповнюємо свій обовязок.

— Але ми повинні сповняти — відповіла дївчина, з легеньким докором, від котрого молодий мужчина аж засьміяв ся.

— Авжеж — відповів він, — але ми не всї такі хороші і не такі добрі, як Ви, Зузю. Менї прикро, що ви не хочете взяти гроший; сподїваю ся, що Ви тим не обидили ся, — при тім заложив він свій монокль і дивив ся на дївчину як залюблений.

— Борони Боже, — сказала она, — я зовсїм не обидила ся, і дякую Вам дуже, але коли би то можна, то я хотїла би спитати Вас о одну річ.

— Коли би можна! — сказав на то Віллєм. — Ви бо такі якісь несьміливі як маленька дївчинка. Питайте, що хочете, я Вам охото буду відповідати; отже що такого?

— Я маю трохи гроший, прошу пана.

— Ну, то цїкава річ; я не гадав, що з Вас, Зузю, богата дїдичка!

воздане о будові нових зелїзниць і ухвалено субвенциї для шляху Тернопіль — Збараж 600.000 К. і Львів-Янів 300.000 К. По відчитаню інтерпеляций, між ними п. Заячківского в справі реґуляциї ріки Ворони, закрив п. Маршалок засїданє о годині 4-ій по полудни і назначив слїдуюче на нинї о год. 2 по полудни, заповідаючи, що нинїшне засїданє хоче з малою перервою протягнути до пізної ночи.

Новинки.

Львів дня 4 го липня 1901.

— **Є. В. Цїсар** жертвував погорільцям Сокаля з своїх приватних фондів запомогу в квотї 5.000 корон.

— **У Є. Е. п. Мінїстра дра Пєнтака** була передвчера на авдиенциї депутация міста Львова, зложена з п. президента міста дра Малаховского, віцепрезидентів Михальского і Цюхциньского, предсїдателя секциї буджетової дра Мариянього і радника проф. Шпільмана і п. Ґоломба. Др. Малаховский подякував п. Мінїстрови за дотеперішне ревне і успішне попиранє інтересів столицї і предложив ряд справ громадских, вимагаючих дальшого підпираня центрального правительства. П. Мінїстер обіцяв, що й дальше справи міста Львова найдуть в нїм все горячого заступника.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував практиканта будівництва Е. Розенбуша ад'юнктом будівництва. — Дальше іменував п. Намістник полїцийних официялів Ф. Мирташевского і К. Маєра ад'юнктами при дирекциї полїциї у Львові, а К. Торлика при дирекциї полїциї в Кракові. — П. Мінїстер просьвіти надав опорожнені посади в ґімназиях: В. Блотницкому з Ясла в IV. ґімн. в Кракові, І. Боберскому з Дрогобича в рускій ґімн у Львові, дрови Боратиньскому з Подгуржа в IV. ґімн. в Кракові, І. Бистржицкому з Ясла в Кросні, Б. Добряньскому з Золочева в V. ґімн. у Львові, І. Дорозиньскому з Вадовиць в Тарнові, І. Ґавликовскому з Ярослава в рускій ґімн. у Львові, І. Коначеви з Тернополя в рускій ґімн. у Львові, дрови І. Лецеєвскому зі Стрия в IV. ґімн. у Львові, І. Мичиньскому з Бохнї в Новім Санчи, Є. Рошці з Ряшева в III. ґімн. у Львові, А. Сеницкому в польскій ґімн. в Коломиї, дрови В. Васунґови з Ярослава в III. ґімн. в Кракові, С. Зарембі з Нового Санча в польскій ґімн. в Коломиї і І. Пізлови з Вадовиць в школї реальній в Кракові.

— **Впреосьв. Митрополит** Андрей Шептицкий виїхав передвчера рано до Кракова, аби віддати візиту кн. кардиналови Пузинї, а вчера відїхав з Кракова до Вроцлава, щоби порадити ся у проф. Микулича що-до свого здоровля. З Вроцлава за які 3—4 днї поїде Впреосьв. Митрополит до Добромиля на реколекциї, а коло 15-го липня верне до Львова, звідки знов по двох трех днях виїде на лїтний побут до Підлютого. В осени розпічне Впреосьв. Митрополит канонїчну візитацию архиепархії.

З Львівскої архиепархії. Віцедеканами іменовані оо.: Юл. Твардиевич з Дмитрович першим, а Волод. Бриньский з Гряди другим для львівско-загородского деканата, і Теодор Білевич з Вирова другим для буского деканата. — Митр. консистория поручила ex currendo завідательство парохії Жуків о. Мих. Мосорі з Поручина. — Завідателями поставлені оо.: Макс. Кинаш, сотрудник Дїдилова тамже, Алекс. Яримович з Глиняи в Якимові, Йос. Бородиевич з Якимова в Драганівцї. — Кан. институцию одержали оо.: Іларий Мединьский на Шишківцї і Михайло Ваврик на Підкамінь. — В пропозициї уміщені оо.: на Пустомити в тернї: Мик. Курудза, Волод. Сабат, Мик. Яцкевич, а в списку: Волод. Глїбовицкий, Мик. Романюк, Пав. Кудрик, Ів. Хомин, Евг. Монцїбович, Волод. Стернюк і Вас. Владичин; на Куропатники о. Мик. Романюк сам один; на Кошляки в тернї: Волод. Кальба, Зенон Ґутковский, Теоф. Луцик, а в списку Петро Петриця і Іван Іванчук; на Козівку о. Теоф. Кордуба сам один: на Дрищів оо.: Іван Палїїв, Павло Дудик і Корн. Лотоцкий. — Президия Намістництва згодила ся на канон. институциї оо.: Івана Рудницкого на Протеси, Івана Маркевича на Млиниска, Єронима Алексевича на Чернихів, Йосифа Гоцкого на Струтин, Волод. Чайковского на Бужок і Йос. Рейтаровского на Качанівку, і консистория покликала їх до институциї на місяць вересень с. р.

— **З Перемишля.** Програма композиторского концерту о. П. Кишакевича, котрий відбуде ся при співучасти „Перемиского Бояна“, хору питомців і орхестри 9. п. п. в недїлю дня 7. липня, в великій сали „Руск. дївочого Института“ в Перемишли: 1) Кишакевич-Шевченко: „Засьпів“. 2) Кишакевич-Шевченко: „Сонце гріє“, мішаний хор в супроводї орхестри. 3) Кишакевич-Щурат: „Плила по небі хмаронька“, сопранове сольо з фортеияном. 4) Кишакевич-Руданьский: „Гей братя козаки“, мужеский хор з орхестрою. 5) Кишакевич-Федькович: „Сонні мари“, декламация в супроводї орхетери і фортеияну! 6. Кишакевич-Кониський: „Хвилями-сльозами“, мішаний хор з орхестрою. 7) а) Кишакевич-Шевченко: „Думи мої“; б) Кишакевич-Руданьский: „Мене забудь“, басові соля в супроводї фортеияну, 8) Кишакевич-Шевченко: „Гамалїя“, часть I., мужескі і мішані хори в супроводї орхестри. — Цїни місць: Крісла по 2 кор. і 1 кор. 60 сот., партер 1 кор., ґалерия 50 с. — Початок о $7^1/_2$ год. вечером.

— **Будова нової мурованої церкви** в Знесїню під Львовом розпочала ся сими днями. Рови на фундаменти вже виконані і каменярі почали свої роботи. З виконаних ровів добуто богато людских костий і то в трех верствах, похоронених тут в давних часах.

— **Наданє стипендиї.** Намістництво надало опорожнену з галицкого фонду наукового стипендию в квотї річних 420 корон, призначену для кандидатів лїкарского стану Титови Евг. Бурачиньскому, слухачеви III. року видїлу лїкарского на львівскім унїверситетї.

— **Загальні збори** членів польского товариства педаґоґічного відбудуть ся в сїм роцї в днях 15-го і 16-го с. м. в Перемишли, а зараз по зборах дня 17-го с. м. „перше віче учительске“ для обговореня жизнених справ галицких народних учителїв.

— **Нова язва** появила ся в деяких околицях Буковини. Именно як звідтам пишуть, розмножило ся на поли в громадах Опутї, Самушинї і Мосорівцї множество жовтих хрущів, котрі знищили зерно жита так, що майже нїчого не лишило ся на засїв. Також і пшениця потерпіла дуже сильно. Страти великі, однако на жаль нїхто не звертає уваги на то нещастє, яке постигло хлїборобів.

— **Войскові музики** будуть грати в місяци липни: дня 9-го в єрпийскім парку (80 п. п.), дня 11-го перед домом інвалїдів (30 п. п.), дня 16-го на площи сьв. Духа (24 п. п.), дня 18-го перед головною командою (30 п. п.), дня 22-го перед намістництвом (80 п. п.), дня 25-го в єзуїтскім огородї (15 п. п.), дня 30-го на високім замку (24 п. п.)

— Деж там, пане, ніяка дідичка. То лиш мала дрібничка, яких чотири до пять сот фунтів — відповіла дївчина, і дрібочку склонила ся перед ним жартобливо, що єму дуже сподобало ся. — Гроші лежать в банку і не процентують ся добре, я собі погадала, що можна би їх десь так умістити, що они би добре процентували ся.

— Авжеж, Зузю, то добра гадка. Отже о то хотїли Ви мене питати?

— Так, пане, коли позволите. Я виділа отсей папір на Вашім пультї і я хотїла Вас спитати, чи то би було безпечно як би я вложила ті гроші в копальню.

Віллєм лиш засвистав на то і спитав:

— То Ви менї перевертали папері, моя панно?

— О нї, прошу пана, відповіла дївчина і як би налякана подивила ся на него. — Я виділа лиш назву „Canadian Mica Mine“ і що там стоїть щось о 10 від сто, і я собі погадала, що мої гроші були би там безпечні, коли Ви з тим маєте яке дїло.

— О, то розуміє ся само собою — відповів Льонґворт — але як би я був Вами, моя любенка, то я би не вкладав гроші в копальню.

— То видко, що Ви, пане, не маєте з тим нїякого дїла.

— Чому нї, Зузю. Дурний ставить хату, а мудрий відтак в нїй мешкає.

— То я то чула, що так кажуть — сказала на то Зузя і задумала ся.

— Отже два молоді дураки будують хату, назвім єї „Канадийска копальня лищика“, а я той мудрий, розумієте тепер Зузю? — спитав Віллєм і усьміхнув ся так солоденько як лиш міг.

— Якось я того, прошу пана, не можу зрозуміти.

— Ну, то мало хто розуміє — сказав Віллєм і усьміхнув ся — але я гадаю, що до місяця буде тота копальня до мене належати, а тогди, моя дитинко дам Вам з найбільшою охотою кілька паїв і не буде Вас то коштувати анї феника.

— Ах, і Ви би то пане, дїйстно зробили? — відозвала ся Зузя радістно здивована — а до когож належить тепер тота копальня?

— До двох молодих людий; Ви їх не знаєте.

— А ону продадуть ту міну?

Віллєм засьміяв ся сердечно і сказав:

— Нї їх самих продадуть.

— Я того не розумію, пане. Таже знаєте, що з мене дурна дївчина, котра не знає ся на інтересах. Длятого я й питала Вас в справі моїх гроший.

— Ви очевидно не знаєте, що то таке опция, правда Зузю?

— Не знаю, пане; я ще й не чула такого слова.

— Отже видите: тоті молоді люди мають так звану опцию на ту копальню, значить ся, що коли они аж до назначеного часу заплатять визначену суму, то дістануть копальню; коли же не заплатять тих гроший, то і не дістануть копальнї.

— А онижь не заплатять тих гроший, пане?

— Нї Зузю, бо они не мають нїчого. Таким способом продадуть тих обох дураків, бо они гадають, що дістануть гроші, а они їх не дістануть.

— А замість того то Ви маєте гроші, щоби купити копальню, коли опция скінчить ся!

— От видите, Зузю, як Ви добре понимаєте інтереси, аж дивно, — сказав Віллєм. — Я ще не видів такого, хто би так борзо понимав. Коли ще возьмете кілька лєкций у мене, то будете могли навіть на біржи спекулювати.

— О, я би охотно до того взяла ся.

— Добре — сказав Віллєм — заходїть же до мене, коли лиш будете мати час, а я буду Вас охотно учити.

По сих словах приступив він до неї і хотїв подати руку, але дївчина відскочила і вхопила за клямку.

— Я гадаю — сказав він з тиха — що тепер за всю тоту цїнну науку дасть ся менї поцїлувати.

— Алеж, пане Віллєм! — відозвалась Зузя перепуджена.

Він приступив ся близше і хотїв єї зловити, але она вихопила ся від него і вибігла до сїний.

— Менї здає ся — протестував молодий мужчина — що то значить когось дурити, щоби щось довідати ся від него, менї треба заплати!

— Та й дістанете єї — сказала Зузя сьміючись з тиха — скоро я дістану десять процент за мої гроші.

— От бач, яка! — сказав Віллєм сам до себе, коли вернув до комнати; буду старати ся, щоби їх дістала. А така розумна як би який старий біржевик!

Коли він поїхав, Зузя позамітала єго комнату і постирала порохи а відтак зійшла на долину.

— Де панна? — спитала она слугу, котрого стрітила.

— В бібліотецї — відповів він.

Зузя пішла до бібліотеки і отворила двері не запукавши наперед, що дуже здивувало Едиту Льонґворт, котра сидїла при вікнї і читала якусь книжку. Але мало прийти ще до гіршого: покоївка замкнула двері і сказавши:

— Ах, Господи! як же я утомила ся! — сїла собі на найвигіднїйшім кріслі та розперла ся в нїм.

— **Самоубийство.** Минувшого тиждня увязнено в Будапешті Константина Коритовского, під закидом спроневіреня ескоптованих векслів в висоті 50.000 кор. За те увязнений. станув перед слїдчим судиєю. Підчас переслуханя Коритовский нечаянно зірвав ся, крикнув: „не засудите мене невинно!“ почім вискочив через вікно на улицю. і погиб на місци.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Познань 4 липня. Цїсар Вільгельм виїздить на Північ дня 8 липня на 4-тижддневий побут. Забавить в подорожи до 8 або 9 серпня. В тім часї верне до Німеччини, задержуючи ся в Бременгафен, де відбуде ся торжественне повитанє вертаючого з Хіни ґр. Вальдерзого.

Тієнтсін 4 липня. Доносять, що в Шенянь на граници провінциї Печілї і Манджуриї відбула ся борба між магомеданцями і християнами. Погибло кілька осіб християн і магомедан.

Льондон 4 липня. Dail Mail пише: Не маємо ніяких вістий з поля борби. Мимо того знаємо, що ще в пятницю вислано до нас телєґраму, котрої нам однако не доручено. Суть ознаки, що та телеґрама представляє положенє в Капляндї яко дуже грізне.

Ішль 4 липня. Вчера прибула сюди архикнягиня Мария Валєрия з мужем архикнязем Францом Сальватором. Цісар приймив їх на двірци.

Курс львівский.

Дня 4-ого липня 1901.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	580·—	600·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	358·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясп	520·—	530·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	410·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·—	90·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. $4\frac{1}{2}$%	98·—	98·70
$4\frac{1}{2}$% листи застав. Банку краев.	99·30	100·—
4% листи застав. Банку краев.	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4%	92·—	92·70
„ „ 4% льос. в $41\frac{1}{2}$ літ.	93·—	93·70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·—	91·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·10	97·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·70	102·40
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$%	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краев. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·30	88·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	74·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденський)	49·25	50·25
Угорск. черв. хреста	25.20	26·20
Іт. черв. хрес. 25 фр.	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К.	58·—	61·—
Базилїка 10 К	16·30	17·30
Joszif 4 К.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·17	11·35
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·20	117·80
Доляр америк.	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год

Зі Львова

поспіш. відходить	особ. відходить	
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 31/8.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 15/5 до 14/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави руской
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина. Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

поспіш. приходить	особ. приходить	
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руской
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·56	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гаусмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

— Зузю! — відозвала ся єї пані — а то що значить ся?

— То значить ся, пані, що мені вже досить того.

— Що? — спитала Едита здивована.

— Що мені вже досить того, хиба Ви того не розумієте? — що хочу покинути службу.

— Добре — відповіла молода дама встаючи, — але то можете зробити так як належить ся, а входити до комнати в так безличний спосіб, не маєте ніякого права. Винесіть ся зараз з сеї комнати!

— Іще би! — сказала Зузя. — Алеж бо то Ви умієте гороїжити ся! Мушу я й собі так спробовати та побачити, чи я не умію так само дерти носа в гору! Коби Ви лиш трошечки краені були, Міс Льонґворт, то Вам би з тим було дуже до лиця!

При сих словах дївчина задерла голову до гори і стала реготати ся.

Щось в тім сьміху нагадало панні Льонґворт когось і она почала здогадувати ся чогось недоброго, але коли подивила ся на дівчину, побачила, що помиляє ся.

В тій же хвили Зузя, що все ще реготала ся, схопила ся з крісла, витягнула шпильку з чипця, що сидів їй на самім чубку і кинула его на стіл. Відтак здоймила собі й перуку з голови і станула перед Едитою Льонґворт в правдивій своїй поставі.

— Міс Брюстер! — крикнула перепуджена Едита. — А Ви що тут робите в сім перебраню в моїм домі?

— Ах — сказала Дженні — я „невільниця з княжого роду“, як гадаєте, чи я добре відограла свою ролю? Ну сїдайте собі, панно Достойно, зараз Вам розкажу красних річий про Вашу власну родину. Та собі то гадала, що то самі злодії, а тепер таки вже знаю.

— Сейчас виносіть ся з мого дому — крикнула Едита сердито — не хочу слухати Вашої бесіди.

— Але послухаєте єї — сказала на то Дженні спокійно — я лиш роблю після Вашого власного приміру і не пущу Вас, аж все вислухаєте, що я Вам хочу сказати.

При сих словах „покоївка з власної волї“ станула під дверми і заступила їх плечима.

Глава пятнайцята.

Розкішний усьміх проявив ся на устах Міс Брюстер, коли она стала говорити дальше:

— Нині настав для мене день відплати, панно Льонґворт; мені здає ся, що я відограла так добре ролю покоївки, що затуманила членів Вашої родини. Тепер лиш повтаряю Вашу інтересну драму „На широкім мори“; як гадаєте, чи я добре граю мою ролю?

— Добре відповіла Едита зітхнувши і сїла собі знову — мені лиш дивно, чому Ви не пішли на акторку.

— Я то вже й сама нераз о тім думала, але журналїстка більше чоловіка розриває.

— Може й так, але в ній і більше розчарованя.

— Коли я грала мою „інтересну драму“ „На широкім мори“, як Ви то кажете, то я лїпше розложила собі була прилади до гри як Ви.

— Ви маєте на думці відплинувшу лодку?

— Нї, але електричний дзвінок був у мене в руцї так, що Ви не могли задзвонити. Тепер же я тут маю шнурок від дзвінка і хоч Ви замкнули двері, то таки я можу собі порадити.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).